

Наскоро седемтѣхъ братя-врани си дошли. Тѣ прѣхвъркнали прѣзъ седемтѣхъ прозорѣца и влѣзли въ стаята. Всѣки потърсилъ своето блюдо да хапне, и забѣлѣзали, че отъ тѣхъ било едено. Слѣдъ малко като отишли да си лѣгатъ, видѣли, че тѣхнитѣ креватчета били развалени. Единътъ отъ братята изкрѣщялъ: „Ахъ, какво момиче лежи на кревата ми!“ Другитѣ братя бързо отишли при него и останали смаяни, като видѣли заспалото момиче.

Тогава взели да си говорятъ: „Колко ще бжде добръ, ако това бѣше нашата сестричка!“

И веднага всичкитѣ изкрѣщели отъ радостъ: „Да, това е нашата сестрица, да тя е!

Такива коси имаше тя, устата ѝ бѣха такива, и такъвъ прѣстенъ носѣше, както е този на малкиятъ ѝ прѣстъ, а тогава бѣше на голѣмия...“ И всички се разплакали и зацѣлували своята сестрица.

4.

Най-послѣ момичето се събудило и видѣло, че седемтѣхъ черни братя седели около кревата му. „Сърдеченъ поздравъ, обични братя! казало момичето. Благодаря на Бога, че ви намѣрихъ. Заради васъ направихъ едно дълго пътуване, пълно съ мъчнотии. Ако ви е стигналъ умътъ и сте станали по добри, за да радвате старата си майка, хайде да ви заведа пакъ при нея.“ До като сестрата говорѣла това, братята горчиво плакали, и слѣдъ туй казали:

„Да, обична сестро, ние вече ще бждемъ добри и никога нѣма вече да наскърбяваме мама. Като врани, ние прѣкарваме нещастенъ животъ. А до като построимъ тази къщичка, на колко